

SỐ 805

PHẬT THUYẾT CHIÊN-ĐÀN THỌ KINH

Hán dịch: Mất tên người dịch, nay trích lục nơi bản đời Hán.

Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật cùng chúng Tỳ-kheo ở nước Tỳ-xá-ly. Lúc ấy, có cư sĩ theo Phật hiểu rõ pháp nên thỉnh Phật để cúng dường. Đức Phật chú nguyện xong, cư sĩ cung kính ở trước Phật xin được nghe pháp. Đức Phật mỉm cười, từ miệng ánh sáng phóng ra năm màu, vòng quanh thân ba vòng rồi đi vào đỉnh đầu.

Tôn giả A-nan sửa y phục, chắp tay bạch Phật:

–Phật không mỉm cười vô cớ. Mỉm cười tất thuyết pháp, có sự tế độ. Nguyện xin Phật thuyết pháp.

Đức Phật nói:

–Lành thay! Nay A-nan! Vì lòng Từ bi rộng lớn, ta muốn giảng bày rõ ràng chánh pháp cho tất cả chúng sinh. Sa-môn các ông nên giữ gìn oai nghi, nay ta sẽ diễn nói. Hãy lắng nghe và thọ trì.

Thuở ấy, ở nước kia, có năm trăm người vào biển nhật lý châu báu rồi để thuyền đi bộ về nhà. Họ phải trải qua rừng sâu, chiều tối dừng ngủ, sắp đặt xong xuôi sáng sớm lại lên đường. Tuy nhiên sáng hôm sau, bốn trăm chín mươi chín người đều cùng nhau đi hết chỉ có một người ở lại. Người này do ngủ say nên lạc đoàn lại gặp trời mưa tuyết, quên mất đường đi, nguy khốn ở trong rừng bèn khóc lóc kêu trời. Bấy giờ, bên cạnh có cây hương Chiên-đàn lớn, thần cây bảo người lạc đường có thể ở lại đây, thần cây sẽ cấp cho y phục, thức ăn, đến mùa xuân rồi đi. Người lạc đường liền ở lại, cho đến ba tháng, liền bảo với thần cây:

–Tôi thọ ân Thần mà được toàn thân mạng. Tôi chưa có chút gì gọi là báo đáp. Tôi vốn có cha mẹ, nay đang ở quê nhà. Thật ra, tôi suy nghĩ muốn được trở về, xin phép được ra đi.

Thần cây nói:

–Được, người cứ tùy ý.

Thần cây cho một miếng vàng và bảo:

–Cách đây không xa sẽ gặp đất nước, người có thể trở về quê hương.

Người nghèo sắp đi liền hỏi thần:

–Cây này hương thơm tinh khiết, hiếm có ở đời. Nay tôi phải trở về, xin biết được tên gọi cây này.

Thần cây bảo:

–Ông không cần phải biết làm gì.

Người nghèo lại nói:

–Nương nhờ bóng râm của cây này mà tôi đã trải qua ba tháng, nay phải trở về đến nước mình, tôi sẽ tuyên dương ân huệ của cây.

Thần liên nói:

–Đây là cây Chiên-đàn. Gốc, nhánh, cành, lá của cây có thể trị được trăm bệnh cho người. Hương thơm của cây bay xa, hiếm có ở đời. Con người thường tham cầu không biết tu đạo.

Người nghèo trở về quê cũ, bà con nội ngoại đều hoan hỷ, vui mừng. Sau đó không lâu, nhà vua bị bệnh đau đầu nhưng dù cúng tế cầu trời, đất, quỷ, thần bệnh vẫn không thuyên giảm. Danh y cho biết nên tìm bằng được hương Chiên-đàn dùng để trị bệnh liền được lành mạnh.

Nhà vua liền tìm kiếm trong nhân gian không có liền truyền lệnh: “Trong nước, ai tìm được hương Chiên-đàn, sẽ được ban cho chức tước, lấy con gái trẻ làm vợ.”

Lúc ấy, người nghèo nghe ban thưởng trọng hậu, liền đến chỗ vua thưa: “Bề tôi biết chỗ hương Chiên-đàn”. Vua liền ra lệnh cho cận thần dẫn người nghèo đi chặt cây hương Chiên-đàn. Đến chỗ cây, sứ giả thấy cây to lớn cương trực; cành, nhánh sum suê, hoa trái rục rĩ, người đời hiếm được thấy nên không đành lòng chặt. Không chặt thì trái lệnh vua và bệnh của vua không được lành. Chặt thì trong lòng trắc ẩn, lần nữa bồi hồi không biết làm sao. Thần cây ở không trung liền nói: “Hãy chặt đi nhưng để gốc cây lại. Chặt xong lấy máu người bôi lên, lấy gan, ruột phủ ở trên, cây sẽ mọc lại như cũ”. Sứ giả nghe thần nói như thế liền ra lệnh cho người chặt cây. Khi đó người nghèo đứng ở bên cây. Cây ngã xuống đất cành cây đánh chết người nghèo. Sứ giả cùng bàn với mọi người: “Vừa rồi thần cây nói phải đem máu, gan, ruột người để tế lễ cây lòng tôi bùi ngùi không biết tìm ai đây! Nay người này đã chết nên dừng vào việc ấy”. Người đồ tể liền cắt lấy gan, ruột của người chết làm theo lời thần bảo, cây liền sinh trở lại. Những người ấy, dùng xe chở cây về nước. Lương y liền dùng cây nấu thuốc dâng lên nhà vua, bệnh của vua tức thì hoàn phục khiến cho nhân dân cả nước đều vui mừng. Sau đó, vua truyền lệnh cho nhân dân trong nước ai có bệnh đều đến cung vua. Vua đem thuốc hương cho họ, bệnh đều được lành. Thân vua khỏe mạnh, dân chúng cũng hết bệnh. Cả nước vui mừng, thái bình như ý.

Tôn giả A-nan rời chỗ ngồi, đánh lễ bạch Phật:

–Người nghèo này vì sao lại tráo trở, làm trái lời thệ nguyện của thần cây?

Đức Phật nói:

–Xưa kia vào thời Phật Duy-vệ, có ba cha con nhà nọ. Người cha giữ gìn năm giới, hành mười điều thiện, trì Bát quan trai, chưa từng lười biếng. Anh cả thường ở trong đình, đốt hương giữa không trung, cúng dường chư Phật mười phương. Em út ngu si không biết Tam bảo liền lấy áo che trên hương người. Anh nói: “Việc hệ trọng này sao dám sai phạm?”. Em út sinh ác ý: “Thề chặt chân anh cả”. Người anh cả lại nghĩ: “Sẽ đánh chết em”. Người cha nói: “Hai con tranh cãi làm ta đau đầu”. Anh cả nói: “Nguyện bỏ thân con làm thuốc, khiến cho bệnh cha được thuyên giảm”.

Lời đã nói không thể mất đi cho nên đời đời chịu tội. Em út khởi ác ý muốn chặt chân anh, kết quả sau này dẫn người đến chặt cây. Anh cả muốn đánh em chết nay làm thần cây, kết quả là như cây đánh chết người em. Nhà vua đau đầu, lúc ấy là cha của họ, nhờ tinh tấn trì trai nên được tôn quý. Lúc ấy nói làm cho ta đau đầu nên chịu hậu quả đau đầu. Mỗi người tự thọ lấy tai ương của mình.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đức Phật nói:

–Tội phước báo ứng như hình theo bóng. Đức Phật giảng rộng về giới của thân, miệng, ý cư sĩ liền hưởng Tu-đà-hoàn đạo, dẫn vợ con, đem của báu cúng dường Phật. Mọi người đều phát đạo tâm.

Đức Phật thuyết kinh này xong, cư sĩ hoan hỷ cúi đầu đảnh lễ.

